

5 ΑΓΙΟΙ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΤΗΣ

ΕΥΡΩΠΗΣ

ΣΕ ΜΙΑΝ ΕΥΡΩΠΗ, που θέλει όχι μόνο να λέγεται, αλλά και να είναι ουσιαστικά ενωμένη -όσο κι αν αυτό δεν θα το κατορθώσει ποτέ δίχως την πνευματική ενότητα στη μία και αληθινή πίστη-, το «νέφος» των αγίων της αδιαίρετης Εκκλησίας των οκτώ πρώτων αιώνων, αποτελεί κοινό θησαυρό και θεμελιώδη παράγοντα προσεγγίσεως των παραδοσιακά χριστιανικών ευρωπαϊκών λαών.

Σε τούτο λοιπόν το άρθρο, θα παρουσιάσουμε πέντε από τους αγίους που άσκησαν ιεραποστολικό έργο σε χώρες της Ευρώπης, αλλά δεν είναι πλατιά γνωστοί στην πατρίδα μας.

Πρόκειται για τους αποστόλους:

της Σκοτίας άγιο Παλλάδιο (+450),

της Γαλλίας άγιο Κολουμβάνο (+615),

της Ελβετίας άγιο Γάλλο (+ 646),

της Ολλανδίας άγιο Βιλλιβρόρδο (+739) και

της Γερμανίας άγιο Βονιφάτιο (+ 755).

1. Άγιος Παλλάδιος (Palladius) απόστολος της Σκοτίας.

Ο άγιος Παλλάδιος ήταν κελτικής καταγωγής και υπηρετούσε ως διάκονος στη Ρώμη.

Ο πάπας Κελεστίνος Α' (422-432), εκτιμώντας τις ικανότητές του, τον προσέλαβε ως αρχιδιάκονό του.

Ο αιρετικός Αγρικόλας, ένας από τούς κορυφαίους πελαγιανιστές, είχε αναστατώσει τότε με τα ψυχοφθόρα κηρύγματά του την Εκκλησία των Βρετανικών Νήσων.

Ο άγιος Παλλάδιος έπεισε τον πάπα να στείλει εκεί, το 429, τους αγίους επισκόπους Γερμανό της Ωξέρ και Λούπο της Τρουά, οι οποίοι κατόρθωσαν να εξαφανίσουν την αίρεση με τη συστηματική και επίμονη ιεραποστολή τους.

Το 431, δύο χρόνια μετά την άνοδο του Λόουνγκαιρ στο θρόνο του «υπέρτατου βασιλιά» της Ιρλανδίας -που λεγόταν τότε Σκότια- ο πάπας έστειλε τον άγιο Παλλάδιο στην όμορφη νησιωτική αυτή χώρα της Β. Ευρώπης ως πρώτο επίσκοπο της, για να κηρύξει το ευαγγέλιο και να θεμελιώσει την τοπική Εκκλησία.

Ο άγιος αποβιβάσθηκε στο Λάινστερ με δώδεκα συνοδούς, που θα τον βοηθούσαν στο ιεραποστολικό του έργο. Δυστυχώς όμως, δεν μπόρεσε να μείνει εκεί για πολύ.

Στα τέλη του ίδιου χρόνου αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το νησί, διωγμένος από τον ηγεμόνα Ντάθι. Πρόλαβε ωστόσο, να βαπτίσει ευάριθμους Σκώτους (Ιρλανδούς) και να κατασκευάσει με τους συνεργάτες του τρεις ξύλινους ναούς.

Φεύγοντας, άφησε πίσω του τέσσερις από τούς δώδεκα συντρόφους του (Αυγουστίνο, Βενέδικτο, Σίλβεστρο και Σολίνο), τα χειρόγρατά του, καθώς και τεμάχια αγίων λειψάνων.

Τον ευαγγελισμό της χώρας πραγματοποίησε αργότερα, κάτω από ευνοϊκές συνθήκες, ο κατεξοχήν απόστολος της Ιρλανδίας άγιος Πατρίκιος (+ 461).

Ο άγιος Παλλάδιος στράφηκε προς τις βόρειες επαρχίες της Βρετανίας, όπου ζούσαν πολλοί Σκώτοι (Ιρλανδοί) μετανάστες και η ημιάγρια φυλή των Πικτών. Στην περιοχή αυτή, τη γνωστή και σήμερα ως Σκοτία, κήρυξε την ευαγγελική αλήθεια για δεκαεννέα ολόκληρα χρόνια.

Και ήταν τέτοια η επιτυχία του, ώστε, μολονότι ο χριστιανισμός είχε φτάσει εκεί από τον 2ο αι., η τοπική παράδοση θεωρεί ως απόστολο και πρώτο επίσκοπο Σκοτίας τον άγιο Παλλάδιο.

Απεβίωσε ειρηνικά το 450 και η μνήμη του τιμάται στις 6 Ιουλίου.

2. Άγιος Κολουμβάνος (Columbanus), απόστολος της Γαλλίας

Ο Άγιος Κολουμβάνος γεννήθηκε το 543 στο Λάινστερ της Ιρλανδίας από γονείς ευγενείς, που του έδωσαν αξιόλογη κλασική παιδεία. Πολύ νωρίς πόθησε τη μοναχική πολιτεία, από την οποία όμως τον κρατούσαν μακριά οι νεανικοί πειρασμοί. Η εξαιρετική ομορφιά του, έκανε πολλές νέες να τον ερωτεύονται παράφορα. Ζήτησε τη συμβουλή μίας ηλικιωμένης ασκήτριας, που τον παρακίνησε ν' απαρνηθεί την πατρίδα του και τα εγκόσμια.

«Φύγε και σώσου», του είπε λακωνικά.

Κι εκείνος πραγματικά έφυγε, παρά τις αντιρρήσεις της μητέρας του, που δοκίμασε να τον εμποδίσει.

Ύστερ' από σύντομη παραμονή στη μονή Κλουάινινις του Λούφερν, πήγε στο περίφημο μοναστήρι Μπαγκόρ του Καρρικφέργκως, μεγάλο εκπαιδευτικό και ιεραποστολικό κέντρο, όπου μαθήτευσε στο διάσημο ηγούμενο άγιο Κογγάλλο (+ 602).

Το 590, φλεγόμενος από τον πόθο της ιεραποστολής, αναχώρησε με δώδεκα ακόμη μοναχούς για την Ευρώπη. Πέρασε τη Βρετανία και ήρθε στη Γαλλία, χώρα με χριστιανική παρουσία ήδη, αλλά, λόγω των πολεμικών αναστατώσεων και της ολιγωρίας του ανώτερου κλήρου, σε κατάσταση πνευματικής καταπτώσεως και εκκλησιαστικής αταξίας

Για πολλά χρόνια αφοσιώθηκε στο ευαγγελικό έργο.

Διατρέχοντας τη χώρα απ' άκρη σ' άκρη, κήρυσσε την πίστη, καλούσε σε μετάνοια, δίδασκε την αρετή, έδινε με τη ζωή του το παράδειγμα της ταπεινοφροσύνης, της αγάπης, της φιλανθρωπίας και της καλοσύνης.

Στην Ιερή αυτή διακονία τον ακολουθούσαν και τον βοηθούσαν οι δώδεκα σύντροφοι του.

Σε μian από τις αλλεπάλληλες αποστολικές περιοδείες του, έφτασε και στη Βουργουνδία, όπου έγινε δεκτός από το βασιλιά Γκοντράν (+ 593).

Η αγιότητα και η ευγλωττία του, σαγήνευσαν το μονάρχη, που του πρόσφερε το ρωμαϊκό κάστρο του Αννεγκραί για να το μετατρέψει σε μοναστήρι. Έτσι η μικρή αδελφότητα του αγίου εγκαταστάθηκε εκεί, ζώντας με πτώχεια, εγκράτεια και προσευχή.

Η ραγδαία αύξηση των μοναχών έκανε σύντομα αναγκαία την αναζήτηση άλλου τόπου. Ο Γκοντράν παραχώρησε στον άγιο το ευρύχωρο φρούριο του Λουξέγ, όπου πλήθη Φράγκων και Βουργουνδών, όλων των τάξεων και των ηλικιών, συνέρεαν είτε για ν' απολαύσουν τις ψυχωφελείς διδαχές του ηγουμένου Κολουμβάνου, είτε για να ενταχθούν στο κοινόβιό του.

Είκοσι χρόνια φώτιζε πνευματικά ο Άγιος τους μοναχούς και τους κοσμικούς, όχι μόνο της Βουργουνδίας αλλά και ολόκληρης της Γαλλίας, επιτελώντας ένα

αξιοθαύμαστο εποικοδομητικό έργο.

Όπως αναφέρεται χαρακτηριστικά στο συναξάρι του,

«θεμελίωσε τη συνείδηση της Ευρώπης...

σε όποιον τόπο πήγε, έκανε να βλαστήσει η αληθινή αγιότητα...

άναψε το πυρ του Χριστού όπου μπορούσε, αδιαφορώντας αν θα καιγόταν ο ίδιος από τη φλόγα...».

Και πράγματι, τα φλογερά κηρύγματά του, ελεγκτικά κάποτε των παρεκτροπών κάποιων ασυνείδητων ρασοφόρων, δυσaráεστησαν μια μερίδα του τοπικού κλήρου.

Θέλοντας να τον εκδικηθούν και μη βρίσκοντας άλλη αφορμή, τον κατηγορήσαν για το ότι ακολουθούσε το κελτικό τυπικό στον εορτασμό του Πάσχα και στη μοναχική αμφίεση.

Ο Άγιος Κολουμβάνος απολογήθηκε με επιστολές, τόσο προς τη σύνοδο των Γάλλων επισκόπων (Σεν, 601) όσο και προς τον πάπα Ρώμης άγιο Γρηγόριο το Μέγα (590-604), υποστηρίζοντας τις θέσεις του με την επίκληση της παλαιάς δυτικής (ιρλανδικής) πράξης και του αγίου Ανατολίου Λαοδικείας (+ 282), συγγραφέα πραγματείας για το Πάσχα.

Στη συνέχεια γνώρισε τον κατατρεγμό και από την κοσμική εξουσία.

Ακέραιος καθώς ήταν, προκάλεσε το μίσος της διεφθαρμένης βασίλισσας Βρουγχίλδης, χήρας και μητέρας αντίστοιχα των βασιλέων της Αυστραλίας (Ανατ. Γαλλίας) Σιγεβέρτου Α' (+ 575) και Χιλδεβέρτου Β' (+ 596).

Η Βρουγχίλδη, είχε την κηδεμονία των δύο ανήλικων εγγονών της, βασιλέων της Αυστραλίας Θεοδεβέρτου Β' (γενν. 586) και της Βουργουνδίας Θεοδώριχου Β' (γενν. 587) και κατοικούσε στα ανάκτορα του πρώτου.

Όταν η σκανδαλώδης ανάμειξή της στη διακυβέρνηση της χώρας ανάγκασε τους άρχοντες να απαιτήσουν από τον νεαρό βασιλιά την απομάκρυνσή της, εκείνη κατέφυγε στον άλλο εγγονό της (599).

Στη Βουργουνδιανή Αυλή, η φίλαρχη και αδίσταχτη γυναίκα χρησιμοποίησε κάθε αθέμιτο μέσο για να πάρει στα χέρια της την εξουσία. Εξώθησε τον ευάλωτο Θεοδώριχο σε ακόλαστη ζωή, ματαίωσε τον νόμιμο γάμο του με μια Βησιγοτθίδα πριγκίπισσα κι έβαλε κακοποιούς να δολοφονήσουν τον άγιο Δεσιδέριο, επίσκοπο της Βιέν, που αποδοκίμαζε τις ανομίες της.

Στόχος της οργής της έγινε και ο άγιος Κολουμβάνος, όταν αρνήθηκε να ευλογήσει τους τέσσερις γιους, που ο εγγονός της είχε αποκτήσει με παλλακίδες.

«Αυτά τα παιδιά είναι καρποί της αμαρτίας!», είπε.

«Όχι μόνο δεν θα βασιλέψουν ποτέ, αλλά θα έχουν και κακό θάνατο σύντομα», πρόσθεσε προφητικά, απαγορεύοντας άφοβα στη βασιλομάμμη να μπει στη μονή του.

Ύστερ' από λίγο, στρατιώτες συνέλαβαν τον άγιο και όλους τους Ιρλανδούς μοναχούς του. Τους επιβίβασαν με τη βία σ' ένα πλοίο, που σάλπαρε αμέσως με

προορισμό την Ιρλανδία. Το ταξίδι όμως ήταν προβληματικό και το σκάφος κινδύνεψε να ναυαγήσει. Οι δεισιδαίμονες ναυτικοί, αποδίδοντας τον κίνδυνο στην παρουσία των μοναχών, τους αποβίβασαν σε μια γαλλική ακτή, απ' όπου κατέφυγαν στη Νευστρία (Δυτ. Γαλλία).

Ο βασιλιάς της χώρας Κλοτάριος Β' (584-628), εχθρός του Θεοδώριχου και της Βρουγχίλδης, τους δέχτηκε φιλόφρονα και τους έστειλε με συνοδεία στο μονάρχη της Αυστρασίας Θεοδεβέρτο, που τους πρόσφερε την προστασία του και τους παρακάλεσε να εγκατασταθούν στην επικράτειά του. Ο Άγιος Κολουμβάνος όμως «μετά από μάταιες προσπάθειες τόσων χρόνων για τη διόρθωση βασιλέων και υπηκόων που ήθελαν να λέγονται χριστιανοί χωρίς όμως να ζουν χριστιανικά, αποφάσισε να στρέψει το ιεραποστολικό του ενδιαφέρον στους ειδωλολάτρες.

Κατευθύνθηκε λοιπόν με τους μαθητές του προς την Ελβετία.

Εκεί κήρυξαν το ευαγγέλιο στις παγανιστικές φυλές της περιοχής της Κωνσταντίας.

Στο μεταξύ ξέσπασε πόλεμος ανάμεσα στους αδελφούς Θεοδεβέρτο της Αυστρασίας και Θεοδώριχο της Βουργουνδίας, με υποκίνηση της δαιμόνιας γιαγιάς τους.

Ο δεύτερος νίκησε τον πρώτο δυο φορές, στην Τούλη και στο Τολβιάκο, τον αιχμαλώτισε και τον παρέδωσε στη Βρουγχίλδη (612). Εκείνη, για να εκδικηθεί τον εγγονό της, που την είχε διώξει δεκατρία χρόνια πριν από το παλάτι του, τον έκειρε με τη βία μοναχό -η κούρα ήταν για τους Φράγκους ηγεμόνες η έσχατη ταπείνωση(!)- και τον έκλεισε στο φρούριο του Σαλόν-σύρ-Σέν, όπου τον θανάτωσε λίγο αργότερα.

Ο Άγιος Κολουμβάνος, που οι ανάγκες της ιεραποστολής τον είχαν φέρει κοντά στις κατεχόμενες πια από τον Θεοδώριχο περιοχές, βρέθηκε σε κίνδυνο. Αναγκάστηκε, λοιπόν, να αναχωρήσει με το μαθητή του Άτταλο για την Ιταλία. Πέρασαν τις Άλπεις κι έφτασαν στο Μιλάνο, όπου ο βασιλιάς των Λομβαρδών Αγιλούλφος (590-615) τους δέχτηκε εγκάρδια και τους παραχώρησε την περιοχή του Μπόμπιο, στα Απέννινα, για την ίδρυση μονής.

Εκεί έζησε ο Άγιος τα τελευταία του χρόνια, οικοδομώντας το μοναστήρι του και πολεμώντας με τα πειστικά κηρύγματά του την αίρεση του αρειανισμού, που είχε μολύνει τον λομβαρδικό λαό.

Κοιμήθηκε ειρηνικά στις 21 Νοεμβρίου του 615 και τάφηκε στο Μπόμπιο.

Στο μνήμα του έγιναν πολλά θαύματα.

Αξιίζει να σημειωθεί ότι λίγο νωρίτερα, το 613, ο Θεοδώριχος πέθανε στο Μέτς δηλητηριασμένος από την εγκληματική Βρουγχίλδη. Κι εκείνη, όμως, έπεσε στα χέρια του εχθρού της Κλοτάριου Β' της Νευστρίας, που τη θανάτωσε με φρικτά βασανιστήρια, αφού πρώτα έσφαξε τους τέσσερις γιους του Θεοδώριχου και

δισέγγονους της.

Έτσι επαληθεύτηκε η προφητεία του αγίου Κολουμβάνου.

3. Άγιος Γάλλος (Gall), απόστολος της Ελβετίας.

Ο Άγιος Γάλλος είναι ο πιο γνωστός από τους μαθητές του αγίου Κολουμβάνου.

Γεννήθηκε λίγο μετά το 550 στην Ιρλανδία, που ήταν τότε το τρίτο μεγάλο κέντρο του χριστιανικού κόσμου μετά τη Ρώμη και την Κωνσταντινούπολη.

Οι γονείς του, πλούσιοι αλλά και ευσεβείς αριστοκράτες, τον έστειλαν για σπουδές στο περίφημο μοναστήρι του Μπαγκόρ, όπου ζούσαν τότε οι μεγάλοι γέροντες Κογγάλλος και Κολουμβάνος.

Όταν ο τελευταίος έφυγε για Ιεραποστολή, ο άγιος Γάλλος ήταν ένας από τους δώδεκα μοναχούς που τον ακολούθησαν. Στη Γαλλία μοιράστηκε τόσο τους κόπους του για το ευαγγέλιο, όσο και τους διωγμούς του. Μαζί πήγαν στην Ελβετία, όπου τους έδωσε αρχικά καταφύγιο ο ευσεβής ιερέας Βιλλεμάρος του Άρμπεν, κοντά στη λίμνη Κωνσταντία. Στη συνέχεια έφτιαξαν κελιά σ' έναν ερημότοπο, στην κοιλάδα του Στάιναχ, και εγκαταστάθηκαν εκεί.

Μετέστρεψαν πολλούς ειδωλολάτρες της περιοχής στη χριστιανική πίστη.

Κάποτε, ύστερ' από ένα κήρυγμα τους, άρπαξαν τα μπρούτζινα αγάλματα των ψευτοθεών, τα έσπασαν και τα πέταξαν στη λίμνη. Οι φανατικότεροι ειδωλολάτρες καταδίωξαν τους μοναχούς και σκότωσαν δύο απ' αυτούς.

Όταν ο Άγιος Κολουμβάνος έφυγε για την Ιταλία, ο πιστός μαθητής του Γάλλος, θέλησε να τον ακολουθήσει. Αλλά μια αιφνίδια και σοβαρή ασθένεια, που παραχώρησε ο Θεός, τον ανάγκασε να μείνει στην Ελβετία και να συνεχίσει εκεί την ιεραποστολή.

Έμαθε τη γλώσσα των ιθαγενών της Κωνσταντίας και κατόρθωσε να βαπτίσει χιλιάδες ψυχές. Με τα εμπνευσμένα κηρύγματα, το άγιο παράδειγμα και τα εντυπωσιακά θαύματά του, επιτέλεσε ένα σπουδαίο ευαγγελικό έργο, για το οποίο δίκαια θεωρείται ως ο απόστολος της Ελβετίας.

Το πιο γνωστό θαύμα του αγίου Γάλλου είναι η θεραπεία της δαιμονισμένης θυγατέρας του τοπικού ηγεμόνα Γκούνζο, που έγινε στη συνέχεια μοναχή στη μονή του Αγίου Πέτρου του Μέτς, αποκρούοντας το γάμο μ' έναν πρίγκιπα της Αυστρίας.

Ύστερ' απ' αυτό, ο ηγεμόνας και οι χριστιανοί της Κωνσταντίας, παρακάλεσαν επίμονα τον άγιο να γίνει επίσκοπός τους.

Εκείνος όμως από σεμνότητα και ταπείνωση, αρνήθηκε. Υπέδειξε για το αξίωμα αυτό τον ενάρετο μαθητή του, διάκονο Ιωάννη, στην επισκοπική χειροτονία του οποίου εκφώνησε έναν πνευματικότατο λόγο.

Κοιμήθηκε το 646 και τιμάται στις 16 Οκτωβρίου.

Τα ταπεινά κελάκια της κοιλάδας του Στάιναχ εξελίχθηκαν με τον καιρό στην ονομαστή μονή του Αγίου Γάλλου, που επιβίωσε ως τον 19ο αϊ. και ανέδειξε μεγάλες προσωπικότητες των γραμμάτων και της ευσέβειας.

4. Άγιος Βιλλιβρόρδος (Willibrord)), απόστολος της Ολλανδίας.

Ο άγιος Βιλλιβρόρδος γεννήθηκε το 658 στη Νορθουμβρία της Βρετανίας από γονείς Αγγλοσάξονες.

Ο ευσεβής πατέρας του Βιλγίσιος, ασκητής αργότερα, τον έστειλε για εκπαίδευση στο ξακουστό μοναστήρι του Ράϊπον, του οποίου ιδρυτής και ηγούμενος ήταν ο άγιος Βιλλφρίδος, μετέπειτα επίσκοπος Υόρκης (+ 709).

Σπούδασε επίσης για δώδεκα χρόνια στη φημισμένη για τις λαμπρές μοναστηριακές σχολές της Ιρλανδία, υπό την καθοδήγηση του ενάρετου και μορφωμένου γέροντα Εκβέρτου.

Το 688 χειροτονήθηκε πρεσβύτερος και τον επόμενο χρόνο, ύστερ' από σχετική προτροπή του δασκάλου του, αναχώρησε με δώδεκα μοναχούς για να κηρύξει το ευαγγέλιο στη Φριςλανδία (σημερινή βορειοδυτική Ολλανδία), τη μελαγχολική χώρα των βάλτων.

Εκεί έγινε εγκάρδια δεκτός από τον μαγιорδόμο (αυλάρχη) του βασιλείου της Αυστρασίας Πεπίνο τον εξ Εριστάλης (635-714), που λίγο πρωτύτερα είχε νικήσει τον ισχυρό ιθαγενή ηγεμόνα Ράντμποντ, φανατικό υποστηρικτή της ειδωλολατρίας. Ο άγιος Βιλλιβρόρδος, άρχισε το ιεραποστολικό του έργο στην περιοχή εκείνη που είχε αποσπάσει ο Πεπίνος από τον αντίπαλό του. Το κήρυγμα του είχε τόση επιτυχία, ώστε το 695 ο πάπας Σέργιος Α' (687-701), ύστερ' από θερμές συστάσεις του Πεπίνου, τον κάλεσε στη Ρώμη και τον χειροτόνησε επίσκοπο, μετονομάζοντάς τον σε Κλήμεντα.

Επιστρέφοντας, εγκαταστάθηκε στην Ουτρέχτη και συνέχισε να μοχθεί για τον εκχριστιανισμό της φραγκικής Φριςλανδίας, επεκτείνοντας τη δράση του και σε γειτονικές χώρες, όπως η Θουριγγία, το Λουξεμβούργο και η Δανία.

Την τελευταία επισκέφθηκε μόλις ένα χρόνο μετά την επισκοπική χειροτονία του. Ο φοβερός όμως Βίκινγκς Ογγούνδος, ματαίωσε κάθε προσπάθειά του για την ίδρυση τοπικής Εκκλησίας.

Έτσι ο άγιος αρκέστηκε να πάρει μαζί του στην Ουτρέχτη τριάντα νεαρούς Δανούς, που είχαν πιστέψει στο Χριστό και να τους εκπαιδεύσει κατάλληλα, ώστε να καταστούν μελλοντικά ιεραπόστολοι στην πατρίδα τους. Μετά το θάνατο του Πεπίνου (714), ο ιεράρχης βρήκε αμέριστη υποστήριξη και από το διάδοχο του Κάρολο Μαρτέλο (714-741), τον οποίο ο ίδιος βάπτισε.

Στα επόμενα χρόνια επισκέφθηκε επανειλημμένα κάθε σημείο της επαρχίας του, έχτισε ναούς, ίδρυσε μοναστήρια και απάλλαξε το λαό από τις παλαιές βάρβαρες συνήθειές του.

Όταν οι ειδήσεις των ιεραποστολικών του επιτευγμάτων έφτασαν ως την Αγγλία, πολλοί συμπατριώτες του έσπευσαν να ενισχύσουν το έργο του:

Ο Αδελβέρτος ήρθε να κηρύξει στη βόρεια Ολλανδία

ο Βερενφρίδος στην Ελσθη

ο Πλέχελμος, ο Οτγέρος και ο Βίρος στη Γκελντερλάνδη

οι αδελφοί Εβάλδοι στη Βεστφαλία, όπου και μαρτύρησαν

και ο Βούλφραμος, μετέπειτα επίσκοπος της Σέν, στην κυρίως Φριςλανδία, όπου βάπτισε το γιο του ηγεμόνα Ράντμποντ και πλήθη άλλων Φριςλανδών.

Ο άγιος Βιλλιβρόρδος κοιμήθηκε στις 7 Νοεμβρίου του 739 και τάφηκε στη μονή Ετστέρναχ του Λουξεμβούργου.

Η συμβολή του στον εκχριστιανισμό της Ευρώπης υπήρξε μεγάλη. Δίκαια αναγνωρίζεται ως ένας από τους θεμελιωτές της βρετανικής ιεραποστολής και ως απόστολος της Ολλανδίας.

5. Άγιος Βονιφάτιος (Boniface), απόστολος της Γερμανίας.

Γεννήθηκε στην Αγγλία, στο Κρέντιτον του Ντέβονσαϊρ, γύρω στο 680.

Το βαπτιστικό του όνομα ήταν Βινφρίδος.

Σπούδασε στις μονές του Έξετερ και του Νάτσελ, όπου διακρίθηκε για την επίδοσή του στα εκκλησιαστικά γράμματα, την ποίηση, τη ρητορική και την ιστορία. Διέπρεψε ως καθηγητής μοναστηριακών σχολών και συνέταξε την πρώτη Λατινική Γραμματική στη Βρετανία.

Στα τριάντα του χρόνια, μοναχός ήδη με το όνομα Βονιφάτιος, χειροτονήθηκε ιερέας. Από τότε επιδόθηκε με ζήλο και επιτυχία στο κήρυγμα του θείου λόγου.

Το 716, με την ευλογία του ηγουμένου Βινβέρτου της μονής του Νάτσελ, πήγε στη Φριςλανδία για να κηρύξει το Χριστό, στους εκεί ειδωλολάτρες.

Ο πόλεμος όμως που ξέσπασε ανάμεσα στον τοπικό βασιλιά Ράντμποντ και τον Κάρολο Μαρτέλο, τον ανάγκασε να επιστρέψει στην Αγγλία.

Επιθυμώντας να αφοσιωθεί στην εξωτερική ιεραποστολή, αποποιήθηκε το ηγουμενικό αξίωμα, στο οποίο τον εξέλεξε η μοναστική αδελφότητα του Νάτσελ μετά την αποβίωση του Βινβέρτου.

Έτσι, το 719, αφού πήρε τη σχετική άδεια του πάπα Γρηγορίου Β' (715-731), ξεκίνησε για τη Γερμανία.

Πέρασε τις Κάτω Άλπεις και τη Βαυαρία κι έφτασε στη Θουριγγία, απ' όπου άρχισε το αποστολικό του έργο. Όχι μόνο βάπτισε πολυάριθμοι ειδωλολάτρες, αλλά και τους χριστιανούς, που ζούσαν τότε στη Βαυαρία, τους βοήθησε ν' απαλλαγούν από διάφορες πλάνες και κακοδοξίες.

Το 720, μαθαίνοντας πως ο Ράντμποντ είχε πεθάνει και ο Κάρολος Μαρτέλος είχε γίνει κύριος της Φριςλανδίας, πήγε εκεί και ενίσχυσε την ιεραποστολή του άγιου Βιλλιβρόρδου.

Τρία χρόνια αργότερα ήρθε πάλι στα γερμανικά εδάφη. Βάπτισε πλήθη ειδωλολατρών, έχτισε εκκλησίες και συγκρότησε πολλές χριστιανικές κοινότητες στην Έσση και τη Σαξονία.

Το 723, υπακούοντας σε κλήση του πάπα, πήγε στη Ρώμη, όπου ο ποντίφικας τον χειροτόνησε επίσκοπο. Επιστρέφοντας στη Γερμανία, εγκατέστησε την έδρα του στη Μαγεντία και συνέχισε πιο δραστήρια την ευαγγελική του διακονία.

Το 732 ο νέος πάπας Γρηγόριος Γ' (731-741) τον προήγαγε σε αρχιεπίσκοπο και πριμάτο της Γερμανικής Εκκλησίας, με το δικαίωμα της εκλογής και καταστάσεως επισκόπων.

Το 738 ο άγιος ξαναπήγε στη Ρώμη και ενημέρωσε για τις επιτυχίες και τα προβλήματά του τον πάπα, που τον ονόμασε τότε λεγάτο της αποστολικής έδρας.

Όταν επέστρεψε στη Γερμανία, ο δούκας Οντίλο τον κάλεσε στη Βαυαρία για να λύσει σοβαρά εκκλησιαστικά προβλήματα της περιοχής. Ίδρυσε εκεί τέσσερις επισκοπές για την καλύτερη διαποίμανση των χριστιανών, καθώς και άλλες τρεις στη Θουριγγία, την Έσση και τη Φραγκονία.

Η σαγηνευτική πνευματική προσωπικότητα του αγίου Βονιφατίου είχε τέτοια επίδραση στο γιο του Καρόλου Μαρτέλου Καρλομάνο, βασιλιά της Αυστρασίας, Αλαμανίας και Θουριγγίας (741-747), ώστε παραιτήθηκε από το θρόνο του, παραχώρησε το βασίλειό του στον νεότερο αδελφό του Πεπίνο τον Βραχύ, βασιλιά της Νευστρίας, Βουργουνδίας και Προβηγκίας και έγινε μοναχός.

Την κούρα του τέλεσε στη Ρώμη ο πάπας Ζαχαρίας (741-752).

Αρχικά εγκαταβίωσε στη μονή του Αγίου Σιλβέστρου, που ο ίδιος ίδρυσε στο όρος Σοράκτο της κεντρικής Ιταλίας. Επειδή όμως εκεί συνέρεαν πολλοί επισκέπτες και μάλιστα Ρωμαίοι ευγενείς, αποσύρθηκε, ύστερ' από σχετική υπόδειξη του πάπα, στη μονή του Μοντεκασσίνο, όπου έζησε με άκρα ταπείνωση, κάνοντας τα πιο ευτελή διακονήματα.

Αποβίωσε το 755 στη γαλλική πόλη Βιέν, όπου είχε σταλεί για υποθέσεις της μονής του.

Στο μεταξύ, ο αδελφός του Πεπίνος ο Βραχύς (+ 768) ανακηρύχθηκε πρώτος βασιλιάς του ενωμένου κράτους των Φράγκων. Η στέψη του έγινε το 751 στη Σουασσόν από τον άγιο Βονιφάτιο, τον οποίο σεβόταν απεριόριστα.

Για την ευρύτερη εξάπλωση της χριστιανικής πίστεως στα ημιάγρια και απολίτιστα γερμανικά φύλα, ο άγιος ιεράρχης κάλεσε από τη Βρετανία ευσεβείς άνδρες και γυναίκες, που ασχολήθηκαν εντατικά και συστηματικά με την ιεραποστολή.

Ανάμεσα τους ήταν οι άγιοι Βιγκβέρτος, Βουρχάρδος, Βιλλιβάλδος, Λούλλος, Θέκλα, Μπερτιγκίτα, Κοντρούδη και Λαϊόβα.

Η οσία Λαϊόβα ήταν ανιψιά του αγίου Βονιφατίου και ήρθε στη Γερμανία μαζί με τριάντα ακόμη Βρετανίδες μοναχές, σταλμένες από την πριγκίπισσα Τέλτα,

ηγουμένη της μονής του Βίνμπουρν.

Με τη βοήθεια όλων αυτών των ιερών προσωπικοτήτων, ο άγιος κατόρθωσε τόσο να εδραιώσει το χριστιανισμό, όσο και να οργανώσει διοικητικά την εκκλησιαστική επαρχία του. Εκτός από επισκοπές, ίδρυσε και πολλές μονές, όπως τα γνωστά αβαεία του Όρφορντ, της Φούλδης και άλλα.

Με την υποστήριξη επίσης του βασιλιά Πεπίνου, πρωταγωνίστησε στην προσπάθεια ανορθώσεως και εξυγιάνσεως της Φραγκικής Εκκλησίας, που παρουσίαζε εικόνα ολοκληρωτικής καταπτώσεως και διαλύσεως.

Σώζονται πολλές επιστολές του αγίου Βονιφατίου με αξιόλογο περιεχόμενο.

Γράφοντας στον ηγούμενο Αλδέριο, τον παρακαλεί να μνημονεύει στη θεία λειτουργία τους ιεραποστόλους που θυσιάστηκαν για τη δόξα του Χριστού.

Σε άλλη επιστολή του προς μία μοναχή, αφού περιγράφει τις δυσκολίες και τους κινδύνους που αντιμετώπισε στην άσκηση της ιεραποστολής, βεβαιώνει ότι ποθούσε να θυσιάσει και τη ζωή του ακόμη για τον Κύριο.

Σ' ένα γράμμα του στον τότε αρχιεπίσκοπο Καντουαρίας Κουθβέρτο, αφού κάνει λόγο για τα καθήκοντα των κληρικών, καταλήγει:

«Ας αγωνιστούμε για τον Κύριο σε τούτες τις πικρές και οδυνηρές ημέρες.

Ας πεθάνουμε για τις άγιες εντολές των πατέρων μας, αν αυτό είναι το θέλημα του Θεού, ώστε να κληρονομήσουμε, όπως εκείνοι, την αιώνια ζωή.

Ας μην είμαστε σκυλιά άφωνα, φύλακες κοιμισμένοι, μισθωτοί που το βάζουν στα πόδια μόλις δουν το λύκο, αλλά ποιμένες άγρυπνοι και ευσυνείδητοι.

Ας κηρύσσουμε το ευαγγέλιο σε μικρούς και μεγάλους, σε πλούσιους και φτωχούς, σε κάθε τόπο και σε κάθε περίπτωση, ζώντας μέσα στον κόσμο αλλά χωρίς ν' ανήκουμε στον κόσμο».

Το 754, με έγκριση του πάπα Στεφάνου Β' (752-757), χειροτόνησε και άφησε διάδοχό του στη Γερμανία, το συνεργάτη του, άγιο Λούλλο. Ο ίδιος, φλογερός εργάτης του φωτισμού των απίστων, πήρε μαζί του μια ομάδα ζηλωτών της ιεραποστολής και τράβηξε για την ανατολική Φριςλανδία, όπου μέσα σ' ένα χρόνο μετέστρεψε και βάπτισε αρκετές χιλιάδες ειδωλολατρών.

Εκεί όμως έλαβε και το στεφάνι του μαρτυρίου, που τόσο ποθούσε.

Στις 5 Ιουνίου του 755, παραμονή της Πεντηκοστής, καθώς ετοιμαζόταν να τελέσει το μυστήριο του χρίσματος σε νέους χριστιανούς, στις όχθες ενός ποταμίσκου, εξαγριωμένοι ειδωλολάτρες με γυμνά σπαθιά επιτέθηκαν εναντίον του ιεραποστολικού καταυλισμού και έσφαξαν όλους τους εργάτες του ευαγγελίου, συνολικά πενήντα δύο ψυχές – τον άγιο Βονιφάτιο, τον επίσκοπο Εοβανό, τρεις ιερείς, τρεις διακόνους, τέσσερις μοναχούς και σαράντα λαϊκούς.

Η μνήμη τους εορτάζεται στις 5 Ιουνίου.

ΤΕΥΧΟΣ 87.
ΙΟΥΛΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2003

Πηγές: pigizois.net- hristospanagia3.blogspot.gr